

Henvisningen til retsplejelovens § 343 betyder, at det er de almindelige domstole, der udmelder syns- og skønsmændene, og at retsplejelovens regler om afholdelse af syn og skøn er gældende, herunder reglerne om værning og om modpartens muligheder for at protestere mod skønsforrettningens afholdelse, og om reglerne om afhjemling i retten under vidneansvar. Den part, der rekvirerer skønsforrettningen, drager omsorg for, at Landsskatteretten får tilsendt skønserklæringen, når den foreligger, ligesom parten afholder omkostningerne.

Landsskatteretten skal endvidere kunne fastsætte en frist, inden hvilken klageren og skattemyndighederne må meddele retten, om skønserklæringen giver parterne anledning til at ændre deres påstande i sagen.

Til § 36

Bestemmelsen i § 36, stk. 1, fastslår, at sager kan indbringes for domstolene, der er berettiget til at efterprøve sagernes materielle indhold. Det er en betingelse, at sagen forinden har været indbragt for Landsskatteretten, når sagen drejer sig om spørgsmål, som Landsskatteretten er kompetent til at tage stilling til. Reglen svarer til § 29, stk. 1, i den gældende lov.

Landsskatterettens afgørelser i vurderingssager vil kunne indbringes for domstolene, men det antages i retspraksis, at domstolene vil udvise tilbageholdenhed med at efterprøve den del af Landsskatterettens afgørelser, der omhandler værdiskønnet.

Det foreslås i stk. 2, at fristen for at indbringe en landsskatteretskendelse for domstolene nedsættes fra 6 måneder til 3 måneder. Bestemmelsen svarer i øvrigt til § 29, stk. 2, i den gældende lov. De specielle klagefrister på 3 måneder i § 29, stk. 3, foreslås i konsekvens heraf ophævet.

Det foreslås i stk. 3, at fristen for at indbringe en sag for domstolene, som Landsskatteretten har afvist, nedsættes fra 5 år til 3 år, således at fristen kommer til at korrespondere med fristerne i lovforslagets § 8 og § 40. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger om genoptagelse og til bemærkningerne til de nævnte bestemmelser. Bestemmelsen, der i øvrigt svarer til den gældende lovs § 29, stk. 4, 1. pkt., anviser den sidste udvej for at få prøvet en afgørelse, når Landsskatteretten ikke har realitetsbehandlet sagen.

Forslagets stk. 4 og 5 svarer til henholdsvis § 29, stk. 4, 3. pkt., og stk. 5, i den gældende lov. Bestemmelsen i stk. 4 fastslår, at 3-års fristen i stk. 3 for klage til domstolene er overholdt, blot klageren har anmodet Landsskatteretten om at behandle sagen inden udløbet af 3-års fristen.

De i stk. 5 nævnte sager skal dog, når de er afvist,

indbringes senest et år efter afgørelsen i 1. instans, jf. den gældende § 29, stk. 5.

Til § 37

Bestemmelsen i lovforslagets § 37 fastslår, at skatteministeren kan indbringe Landsskatterettens afgørelser for domstolene. Det foreslås, at klagefristen i bestemmelsen nedsættes til 3 måneder, således at reglen korresponderer med den klagefrist, der efter lovforslagets § 36, stk. 2, skal gælde for borgerne. Reglen svarer til § 33, stk. 4, 1. pkt., i den gældende lov, mens den korte specielle klagefrist på 3 måneder i 2. pkt. kan ophæves som konsekvensændring.

Til § 38

Lovforslagets § 38, stk. 1, fastslår, at sagerne altid skal anlægges ved landsretten som 1. instans.

I stk. 2 og 3 findes reglerne om, hvilken af landsretterne der er kompetent i den konkrete sag. Bestemmelsen i stk. 2 svarer til de gældende regler i § 31 og § 33, stk. 4, 1. pkt., og § 5, stk. 3, i lov om bindende forhåndsbesked.

Stk. 3 indeholder en særregel for tilfælde, hvor den private part ikke har hjemting i Danmark, og svarer delvis til § 5, stk. 3, i lov om bindende forhåndsbesked.

Til § 39

Lovforslagets § 39 svarer til § 37 i den gældende lov med de ændringer, der følger af, at skatterådene og amtsligningsrådene efter dette forslag nedlægges, og at ligningskommissionerne ændrer betegnelse til skatteankenævne.

Bestemmelsen er ikke til hinder for, at skatterådsmedlemmer samtidig er medlemmer af skatteankenævnene i den overgangsperiode på 6 måneder, som foreslås i § 46, stk. 1. Der vil ikke opstå habilitetsproblemer, da skatterådene ikke tilføres nye sager i overgangsperioden.

Til § 40

Efter § 1, nr. 4, i lov nr. 274 af 22. december 1908 forældes det offentlige krav på skatter og afgifter på 5 år. I de tilfælde, hvor denne forældelsesregel ikke kan finde anvendelse, gælder fortsat forældelsesfristen i Danske Lov 5-14-4 af 15. april 1683, hvorefter skattekrav forældes 20 år efter kravets stiftelse.

I § 15, stk. 5, i den gældende skattestyrelseslov er det fastsat, at skatteansættelser, i det omfang de beror på et skøn, ikke kan forhøjес senere end 3 år efter udløbet af det indkomstår, ansættelsen vedrører. Reglen indebærer, at muligheden for at foretage skønsmæs-